

C&#m - Ph&# Ch&#i Nhau...

1. TH&# C&# A ... B&# NHÍ G&# I CHO ... BÀ V&#

Th&# a bà,

Dù chúng ta có vô cùng xung kh&#c, chúng ta v&#n ph&#i nh&#t trí m&#t đi&#m: ch&#ng bà là đàn ông. Mà đàn ông thì sao? Đàn ông thì ham thích nhi&#u th&#.. Ham thích đ&#n mãnh li&#t.

Và, bà đ&#ng đ&#u em, bà hãy công nh&#n r&#ng, ph&#n&# chúng ta yêu đàn ông vì h&# ham thích và bi&#t cách th&#c hi&#n nó (Chúng ta cũng ham thích nh&#ng th&#c hi&#n ch&# y&#u b&#ng cách mua nó).

Ông thì thích máy móc, ông thì thích ki&#n trúc, ông thích v&#t lý và hóa h&#c, ông đ&#i h&#n m&#t chút thích th&# văn. Toàn nh&#ng ham thích có l&#i cho xã h&#i.

Nh&#ng đàn ông không ch&# ham thích m&#t th&#. N&#u gà ch&# thích giun, bò ch&# thích c&# t&#i hay th&# ch&# thích c&# c&#i thì đàn ông l&#i thích đa-d&#ng.

Chuy&#n &#y trong đá bóng, trong &#m th&#c, trong bia b&#t không sao, nh&#ng trong v&#n đ&# ph&#n&#, tính đa d&#ng c&#a nó làm cu&#c s&#ng thêm r&#c r&#i.

Bà thân m&#n,

Em tin r&#ng, bà có r&#t nhi&#u &#u đi&#m. S&# dĩ em quen v&#i ông là do ông &#y thông minh (ch&# không ph&#i ch&# có ti&#n nh&# thiên h&# v&#n đ&#n). Và, m&#t ng&#i thông minh không khi nào ch&#n v&# quá kém. Th&#m chí, bà không quá kém, bà còn r&#t n&#i b&#t &# nhi&#u ph&#ng đi&#n.

Theo nh&# ông ti&#t l&# m&#t cách đ&#y thành-kính, bà n&#u ăn ngon, bà r&#a bát s&#ch, bà lau nhà bóng và bà đi ch&# r&#. Bà còn đ&#i x&# t&#t v&#i chó, mèo

Em xin thú th&#c , t&#t c&# các ph&#&#ng đi&#n đó, em đ&#u thua bà. Khi em n&#u món canh, ai cũng nghĩ là món xào. Khi em r&#a bát, t&#t nh&#t lúc dùng nên r&#a l&#i. Khi em lau nhà hay quét nhà, em đ&# cái đ&#ng rác ch&# n&# ch&# kia. Ch&# duy nh&#t em đi là ch&# m&# ph&#m. Còn chó mèo, em ch&# nuôi chúng trong tranh.

Nh&#ng ông v&#n thích em.

Ti&#n đây xin ti&#t l&#: th&#i gian thích không h&#ng&#n, c&#&#ng đ&# thích không h&#y&#u và chi-phí thích không h&#th&#p.

Bà kính ng&#c. Bà không tin &#? Bà nh&# rõ ông v&#n v&# nhà, v&#n ăn c&#m t&#i, v&#n l&#ch s&# v&#i bà ... V... V...

Bà c&#m giác ch&# có khe h&# nào đ&# em l&#t vô cái pháo đài do bà xây đ&#ng, canh gác và tu&#n tra.

Bà nh&#m.

Em xin phép không đi vào chi ti&#t. Em ch&# nói m&#t cách văn h&#c r&#ng, không có gì ngăn c&#n đ&#&#c con tim. Nh&#t là m&#t con tim già lao v&# m&#t con tim tr&#.

Nh&# trên đã nói, em thua bà v&# m&#t t&# th&#. Đ&#ng m&#t t&# th&#, ch&# b&#t ph&#n nào. Nh&#ng, em l&#i h&#n bà hai t&#.

Bà s&# g&#m lên. Bà s&# quát: h&#n &# ch&# nào?

Th&#a bà, nh&#ng th&# em h&#n l&#i vô cùng v&# v&#n. Em thành th&#t tin th&#. Nh&#ng đàn ông, ti&#c thay, l&#i không tin.

Em bi&#t ch&#p ch&#p m&#t. Em bi&#t ng&#i g&#n ông mà l&#i v&#o ng&#&#i. Em bi&#t đánh vào l&#ng ông, hay đánh &# ch&# th&#p h&#n, v&#a đánh v&#a cong môi nhìn đi ch&# khác. Em bi&#t hét lên khi th&#y con sâu và ù té ch&#y khi g&#p con th&#n l&#n.

Cái gì em cũng ng&#c nhiên và nh&# ông gi&#i thích. Em tin ông là vô đ&#ch v&# trí th&#c, v&# th&# thao, và luôn th&# hi&#n lòng tin &#y ra m&#m. M&#i l&#i nói c&#a ông, v&#i em, đ&#u là chân lý. Em khâm ph&#c khi ông u&#ng bìa. Em kiêu h&#nh lúc ông ch&#m thu&#c lá. Em ng&#i nép mình khi ông t&# t&#p. Em lo l&#ng nh&#ng ch&#ng bao gi&# tra h&#i lúc ông đi khuya.

Và, quan tr&#ng nh&#t, th&#a bà, da em tr&#ng, eo em nh&#, môi em đ&# và chân em ch&# khác chân dài. Em m&#c v&#y h&#ng, em th&#t n&# xanh và em dùng đ&#u th&#m c&#a Pháp. N&#&#c Pháp, ch&#c bà cũng bi&#t, vô đ&#ch v&# các lo&#i đ&#u th&#m.

Khi &# bên ông, em không ng&#c và không tham lam nh&# các phim truy&#n hình quay v&#i vàng mà bà v&#n xem đầu &#. Chúng em không h&# bàn v&# ti&#n b&#c... Hai ng&#&#i đ&#u m&# t&#i ánh trăng, t&#i nh&#ng khát v&#ng ch&#a th&#c hi&#n và đ&#u thích nhìn sao trên tr&#i. Hai ng&#&#i có th&# xung đ&#t vì m&#t bài th&#, gi&#n đ&#i vì m&#t b&#c tranh và b&# ra v&# vì m&#t bông hoa bày không đ&#ng cách (trong

khi ông và bà gi&#n d&#i vì m&#t mâm c&#m, cãi nhau vì hoá đ&#n ti&#n đi&#n và ra kh&#i nhà vì ch&#u qu&#n áo ch&#a ph&#i).

Th&#a bà,

Đ&#y, em t&#i ông, ông t&#i em là nh&# th&# đ&#y. Nó thanh cao thì em không dám nói, nh&#ng nó cũng ch&#ng phạm t&#c nh&# sách v&# án vi&#t đâu. Em xin bà hãy m&#ng vì đi&#u đó.

Tuy ông ph&#m t&#i nh&#ng t&#i &#y còn sang. Bà hãy t&# an &#i nh&# th&#. T&#i sao em vi&#t th&# này? T&#i vì em xin tr&# l&#i ông cho bà.

Chúng em nh&#t đ&#nh cái gì đ&#p thì ph&#i ng&#n và chúng em đã ng&#n đ&# dài. Toàn b&# s&# tình t&# c&#a tình yêu n&#m &# ch&# này, và bà không bi&#t đ&#c.

Xin bà hãy dang tay đón ông v&#. Em l&#y danh đ&# th&# r&#ng, ông không s&#t m&# quá nhi&#u, đ&#n gi&#n vì ông có còn nhi&#u đâu mà s&#t m&#. Bà hãy coi ông nh&# v&#a sau chuy&#n du l&#ch m&#o hi&#m tr&# l&#i nhà. C&#n ch&# che và s&#n sàng che ch&#.

Em đi đây. Cu&#c s&#ng là khám phá và em thích khám phá nhi&#u n&#i. Bà đ&#ng trách em. Bà cũng đ&#ng t&# trách mình. Khi em b&#ng tu&#i bà, em cũng ch&# h&#n gì bà đâu.

Chúc bà vui kho&#.
Yvone Di&#m-Ki&#u

2. TH&# C&#A... BÀ V&# G&#I CHO B&# NHÍ...

Th&#a cô,

Tôi đã đ&#c th&# c&#a cô m&#t cách bình tĩnh. Đúng nh&# cô đã nói, &# tu&#i tôi và &# đ&#a v&# c&#a tôi, s&# bình tĩnh luôn luôn có th&#a.

Này cô,

Vi&#c ch&#ng có b&# nhí khi&#n tôi ng&#c nhiên.

Đó là c&#m giác đ&#u tiên, và thành th&#t v&#i cô, nó h&#n c&# c&#m giác cảm ph&#n.

Vì sao v&#y?

Th&#a cô, vì tôi tin ch&#c r&#ng lão (hãy g&#i s&# v&#t v&#i đúng tên và đúng tu&#i c&#a chúng cô nh&#) đã đ&#i s&#c r&#i, nói m&#t cách ch&#c ch&#n, m&#t cách không có gì ph&#i bàn cãi c&#.

Khi vi&#t th&# cho tôi, cô có v&# t&# đ&#c pha chút h&# hê.

Cô c&#m th&#y mình gi&#t đ&#c t&# tay bà khác m&#t m&# vàng, và mình có nh&#ng ph&#m ch&#t r&#t khác th&#ng nên m&#i g&#p may nh&# th&#.

Cô nh&#m th&#m h&#i quá, cô &#i!

Qu&# th&#t lão là m&#t cái m&#. Hay nói chính xác h&#n, đã t&#ng là m&#. Đi&# u &#y cách đây ba m&#i năm v&# tr&#c, c&# thành ph&# đ&#u ph&#i công nh&#n ch&# đâu c&#n ph&#i m&#t cô gái có trí tu&# siêu vi&#t gì.

Nh&#ng trên, trong và d&#i cái m&# &#y, tôi đã đào, đã cu&#c, đã đ&#o, đã n&#mìn, khai thác r&#m r&#, quy mô m&#y ch&#c năm.

Và gi&# đây, m&# ch&# còn khung, còn lại s&# hoang tàn.

Ch&# có đôi m&#t ng&#c c&#a cô, ch&# có c&#p môi d&#i c&#a cô và ch&# có tí não kh&# c&#a cô m&#i không nh&#n ra đi&#u đó.

Cô v&# đ&#c lão, khi tôi trong m&#t ch&#ng m&#c nào đó, đã m&#c cho lão t&# do. Cho lão có c&#m giác s&#ng chu&#ng.

Đàn ông s&#ng b&#ng &#o t&#ng cô &#, và nuôi d&#ng cái &#o t&#ng đó m&#t cách khéo léo là nhi&#m v&# c&#a ph&#n chúng ta.

Tôi không vui gì khi lão có b&#. Nh&#ng ch&# nói r&#ng tôi quá ho&#ng s&# vì đi&#u đó.

Tôi quá hi&#u đ&#a khác s&# đ&#c bao nhiêu trong khi mình đã v&# bao nhiêu. Ph&#n c&#a cô, h&#i ôi, th&#t là th&#m h&#i.

Cô khéo là gây th&# và nh&# nh&#nh. Cô té x&#u khi g&#p th&#n l&#n và ngã l&#n ra khi g&#p t&#c k&#. D&# th&#a cô, khi b&#ng tu&#i cô, tôi cũng gây th&# nh&# th&#. Nh&#ng lúc này, g&#p hai c&#a đ&#y, tôi ch&# đ&#p m&#t cái cho b&#p dí là xong.

R&#i cô khoe là cô bi&#t ch&#p m&#t, bi&#t ng&# đ&#u và bi&#t c&#i he hé nghiêng nghiêng. Ôi dào, nh&#ng trò đó ngày x&#a tôi làm mãi. Và bây gi&# v&#n có th&# làm, th&#m chí còn làm hay h&#n cô &#y ch&#. Nh&#ng vì m&#c đích gì, g&#t hái gì khi m&#i th&#c đã no nê?

Cô nhìn lão trong quán cà phê h&#ng sang. Trong com-lê và cà v&#t đ&#t ti&#n. Còn tôi có khá nhi&#u đ&#p (nhi&#u h&#n c&# c&#n thi&#t) nhìn lão trong qu&#n đùi r&#ng, trong áo may ô ch&# hi&#u là màu gì.

Và tôi cam đoan r&#ng, cái tôi nhìn m&#i là cái th&#t. Cái cô nhìn là gi&#. Cô th&#a bi&#t th&#, ch&#ng qua cô đang t&# d&#i mình. Cô chê tôi ch&# bi&#t r&#a bát, n&#u c&#m. Cô th&#ng tôi vì tôi ch&# chăm lo cái nhà s&#ch bóng. Nh&#ng tôi l&#i thích v&#y. Vì đ&#y là nhà tôi và lão ch&# có n&#a ph&#n. Còn lão có bóng hay không, có s&#ch hay không, lão ph&#i t&# lo. Tôi còn b&#n lo cho b&#n thân mình.

Tôi không chúi mũi vô b&#p nh&# cô t&#ng và nh&# lão t&#ng chút nào. Tôi say mê đánh bài. Tôi nghi&#n làm đ&#u và giũa móng tay. Tôi ham thích "tắm" và h&#ng hái đi chùa. Tôi khoác áo l&#a m&# gà, khoác vòng c&#m th&#ch và tôi s&#m đ&# cho mình (b&#ng ti&#n lão, dĩ nhiên!).

Còn vi&#c cô ng&#m trắng cùng chàng, đ&#c th&# cùng chàng hay đ&#t n&#n cùng chàng thì xin cô hãy

c&# t&# nhiên. Nh&#ng th&# v&# v&#n và phù du đó ngày x&#a tôi cũng nghĩ là ghê g&#m l&#m.

Nh&#ng tôi nhanh chóng phát hi&#n ra chúng su&#t đ&#i loanh quanh nh&# th&#, và ch&# có l&#i ích gì. Càng ch&# nh&# h&#t tiêu r&#c vô bát ph&#, không h&# b&# béo, ch&# khi&#n nó d&#y mùi. Mà mùi thì tôi đã chán. Chán không ph&#i do tâm h&#n tôi c&#n c&#i, mà là do đã quá đ&# r&#i!

Cu&#i th&# cô cho bi&#t đã chu&#n ra kh&#i lão, ho&#c lão đã chu&#n ra kh&#i cô. Tôi ch&# hi&#u ai thoát đ&#&#c ai. Nh&#ng ch&#c ch&#n là tôi suýt thoát. Ti&#c quá. Giá mà lão đi v&#i cô, giá nh&# lão &#o t&#&#ng v&# s&#c mình thì tôi đã có c&# h&#i tuy&#t v&#i đ&# l&#i đ&#&#c tung tăng.

Tôi tin ch&#c mình tung tăng ch&# khi nào mu&#n, khi mình kiêu hãnh, mình không nghèo khó và mình có s&# m&#n mà.

Nh&#ng th&# đó cô còn lâu m&#i đ&#t t&#i, cô bé đáng th&#&#ng &#i! Cô yên tâm. Tôi s&# đón lão v&#. Cáo ch&#t còn quay đ&#u v&# núi, trong khi lão ch&# ph&#i là cáo, lão là ng&#&#i. Tôi cũng ch&# giày vò, ch&# đ&#y nghi&#n chi đâu. Tôi không ph&#i hàng tôm hàng cá. Tôi ch&# c&#&#i kh&#y mà thôi. M&#t n&# c&#&#i mà đã làm lão nh&# đ&#n c&# ch&#c năm.

Chúc cô may m&#n trên con đ&#&#ng chinh ph&#c các lão khác.

Th&# gian ch&# thi&#u ông già. Cô c&# vi&#c xông lên.

Chào cô.

Madame Phán-C&#nh